

Arrest

nr. 217 266 van 22 februari 2019
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 juli 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat J. TASSENOY, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 juli 2014 worden de verzoekende partijen het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit zijn de eerste en tweede bestreden beslissing, die luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:
naam : N. (..)

voornaam : S. (..)

geboortedatum : 01.01.1975

geboorteplaats : Erevan

nationaliteit : Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

betrokkene is niet in beschikking van een geldig VISUM"

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De mevrouw,:

naam : D. (..)

voornaam : A. (..)

geboortedatum : 14.02.1981

geboorteplaats : Erevan

nationaliteit : Armenië

en haar kinderen

N., E. (..) (R.N xxxxxxxxxxx) et N., N. (..) (R.N. xxxxxxxxxxx)

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

betrokkene is niet in beschikking van een geldig VISUM"

1.2. Op 25 juli 2014 worden de verzoekende partijen tevens een inreisverbod gegeven. Dit zijn de derde en vierde bestreden beslissing, die luiden als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de heer:

naam : N. (..)

voornaam : S. (..)

geboortedatum : 01.01.1975

geboorteplaats : Erevan

nationaliteit : Armenië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 25-07-2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op 09.10.2013 en wordt betekend tot betrokkene. Echter toont betrokkene op geen enkele manier aan stappen ondernomen te hebben om terug te keren naar zijn land van herkomst. De

betrokkene heeft dus geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft illegaal in het land. Aan de verplichting tot terugkeer is bijgevolg niet voldaan.”

“INREISVERBOD

Aan mevrouw :

naam : D. (..)

voornaam : A. (..)

geboortedatum : 14.02.1981

geboorteplaats : Erevan

nationaliteit : Armenië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 25-07-2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op 09.10.2013 en wordt betekend tot betrokkene. Echter toont betrokkene op geen enkele manier aan stappen ondernomen te hebben om terug te keren naar zijn land van herkomst. De betrokkene heeft dus geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft illegaal in het land. Aan de verplichting tot terugkeer is bijgevolg niet voldaan.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de exceptie van onontvankelijkheid op ten aanzien van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten omdat het in casu een gebonden bevoegdheid betreft en geen schending van een hogere rechtsnorm voorligt.

2.2. Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: (...)”

De overheid wordt gezegd over een gebonden bevoegdheid te beschikken “(w)anneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissen” (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Wolters Kluwer, 2014, 1014, nr. 1057).

Het gebruik van het woord “moet” in voormeld artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet sluit echter niet uit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt.

In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet zelf uitdrukkelijk bepaalt dat een bevel kan of moet gegeven worden “(o)nverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”. De gemachtigde dient zich zodoende, alvorens het bevel te geven, hoe dan ook ervan te vergewissen of er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen. Zo mag onder meer geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Voor zover deze verplichting in hoofde van de gemachtigde op zich niet reeds zou volstaan om een gebonden bevoegdheid uit te sluiten, wordt nog het volgende opgemerkt.

Overeenkomstig artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet juncto artikel 74/14 van de vreemdelingenwet dient het bevel om het grondgebied te verlaten steeds een termijn te bepalen. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de betrokken vreemdeling overeenkomstig artikel 74/14, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet beschermd tegen gedwongen verwijdering. De beslissing aangaande de termijn om het grondgebied te verlaten kan dan ook niet los worden gezien en afzonderlijk bestaan van de beslissing tot verwijdering op zich, en omgekeerd. Overeenkomstig artikel 74/14, § 1 van de vreemdelingenwet bedraagt deze termijn dertig dagen (eerste lid) of zeven tot dertig dagen (tweede lid). Daarnaast “kan” de gemachtigde overeenkomstig artikel 74/14, § 3, eerste lid van de vreemdelingenwet afwijken van de termijn bepaald in § 1, waarbij de duur van de termijn kan variëren van nul tot zes dagen. Zodoende blijkt uit voormeld artikel 74/14 dat de gemachtigde bij het bepalen van de termijn over meerdere appreciatiemogelijkheden beschikt, zodat niet kan aangenomen worden dat sprake is van een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Wolters Kluwer, 2014, 1016, nr. 1060).

Daarnaast dient te worden benadrukt dat de gemachtigde, overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, bij het nemen van de beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Noch artikel 74/13 zelf – dat in algemene bewoordingen verwijst naar “een beslissing tot verwijdering” – noch enige andere bepaling uit de vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen de in artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet opgesomde gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (met name onder 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de in voormeld artikel 7, eerste lid opgesomde gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (met name onder 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9° en 10°). Er kan dan ook niet worden volgehouden dat het de gemachtigde aan elke beoordelingsmarge ontbreekt bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Ten slotte dient erop gewezen te worden dat de Raad in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (cf. RvS 13 september 2010, nr. 207.325). Zodoende hebben de verzoekende partijen er hoe dan ook een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies te betwisten die tot de bestreden bevelen aanleiding hebben gegeven, ook al legt artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet in bepaalde gevallen (binnen de voormelde grenzen) een verplichting op tot het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten, en ook al moet bij de beoordeling van de middelen in voorkomend geval rekening gehouden worden met het feit dat van zulke verplichting sprake is (cf. RvS 29 mei 2009, nr. 193.654). Een dergelijk onderzoek raakt de grond van de zaak.

Uit het bovenstaande blijkt dat de totstandkoming van een bevel om het grondgebied te verlaten steeds een concrete beoordeling en appreciatie vergt, zodat zulke beslissing dan ook niet wordt genomen in de uitoefening van een gebonden bevoegdheid, maar wezenlijk discretionair is (cf. RvS 2 april 2009 (AV), nr. 192.198). Zodoende kan niet worden aangenomen dat de gemachtigde in de gevallen voorzien in artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12° slechts over een zuiver gebonden bevoegdheid beschikt, die elke discretionaire appreciatie uitsluit (cf. RvS 4 juni 2015, nrs. 231.443 en 231.444), ook al is de appreciatie in voormelde gevallen niet zo ruim als in de overige in artikel 7, eerste lid voorziene gevallen.

Het betoog van de verwerende partij gesteund op een gebonden bevoegdheid onder artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat in geval van artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12° van de vreemdelingenwet geen sprake is van een zuiver gebonden bevoegdheid.

De verzoekende partijen hebben dan ook wel degelijk belang bij het aanvechten van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

2.3. Gelet op het voorgaande, dient de exceptie van de verwerende partij aldus te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel, gericht tegen de bestreden inreisverboden, betogen de verzoekende partijen als volgt:

“II.2.1 Contre les décisions d’interdiction d’entrée:

II.2.1 Considérant que les requérants prennent un moyen de la violation du principe général de bonne administration (parmi lesquels le principe du raisonnable et le principe de proportionnalité) et violation du principe de la motivation (l’absence de motivation adéquate), en ce que la partie adverse n’a pas motivé concernant la durée maximale de l’interdiction d’entrée.

On doit remarquer que la motivation des décisions attaquées, prise sur la base de l’article 74/11, § 1er, alinéa 2, 2°, de la loi du 15 décembre 1980, est la suivante : « l’obligation de retour n’a pas été remplie ». L’examen des pièces figurant au dossier administratif révèle toutefois que les requérants ont fait valoir, dans le cadre de la demande d’autorisation de séjour (art. 9ter de la loi du 15 décembre 1980 sur l’accès au territoire, le séjour, l’établissement et l’éloignement des étrangers, divers éléments ayant trait à leurs situations personnelles.

Or, force est de constater qu’il ne ressort ni de la motivation de l’acte attaqué, ni du dossier administratif, que la partie défenderesse a tenu compte de ces éléments pour fixer la durée de l’interdiction d’entrée.

Compte tenu de la portée importante d’une interdiction d’entrée dans le Royaume d’une durée de trois ans, les requérants estiment que la partie défenderesse n’a pas respecté l’obligation de prendre en considération l’ensemble des éléments pertinents de la cause avant de prendre sa décision, en l’espèce.

Selon article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 relative à l’accès au territoire, au séjour, à l’établissement et à l’éloignement des étrangers :

‘§ 1er. La durée de l’interdiction d’entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

La décision d’éloignement est assortie d’une interdiction d’entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants :

1° lorsqu’aucun délai n’est accordé pour le départ volontaire ou;

2° lorsqu’une décision d’éloignement antérieure n’a pas été exécutée.

(...)

En vertu de l’article 74/11, § 1, 1° de la Loi du 15 décembre 1980 relative à l’accès au territoire, au séjour, à l’établissement et à l’éloignement des étrangers, la durée de l’interdiction d’entrée devrait être établie en prenant en compte les circonstances particulières de chaque cas. Il ressort des travaux parlementaires préparatoires de la loi du 19 janvier 2012, modifiant la Loi du 15 décembre 1980, que l’article 74/11 a transposé partiellement dans la loi du 15 décembre 1980 sur l’accès au territoire, le séjour, l’établissement et l’éloignement des étrangers, les dispositions de la directive 2008/115/CE du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier qui doivent être transposées (OJ L 24 décembre 2008, afl. 348, 98 et suiv.).

En ce sens, dans les travaux parlementaires préparatoires concernant l’article 74/11 de la Loi sur les étrangers et l’entrée interdiction, il y a souligné ce qui suit: « La directive impose toutefois de procéder à un examen individuel (considérant 6) et de prendre en compte “toutes les circonstances propres à chaque cas” et de respecter le principe de proportionnalité. » (Doc. Législatifs. Chambre, 2011-2012, no 53K 1825/001, 23.

En l’espèce, on doit tout d’abord noter que la décision attaquée n’est pas motivée concernant la durée maximale de l’interdiction d’entrée. Dans la décision attaquée est une interdiction de voyager imposée automatiquement pendant une durée maximale de trois ans. La partie adverse pouvait facilement imposer une autre durée (par exemple un jour). Pourquoi cette durée maximale, n’est pas expliqué dans la décision attaquée.

Étant donné que le délégué a imposé une interdiction de voyager pendant la durée maximale de trois ans sans aucune recherche et les raisons de la durée maximale du voyage l’interdiction, le délégué, étant donné les lourdes conséquences d’une interdiction d’entrée, a violé le principe du raisonnable (voir également les jugements RvV n° 92 111 et RvV n° 104 767, datée du 31 mai 2013).

Alors, il y a eu une violation de l’obligation formelle et matérielle, au moins du principe du raisonnable et due diligence.

Les requérants estiment que le moyen est sérieux. »

3.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

“Verzoekers stellen een schending voor van het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel de motiveringsplicht.

Zij betogen dat er niet gemotiveerd werd omtrent de maximumtermijn van het inreisverbod. Zij stellen elementen te hebben aangebracht in hun aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel

9ter van de vreemdelingenwet. Bij het opleggen van een inreisverbod zou er geen rekening gehouden zijn met de informatie.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat volgende motivering werd bepaald in de beslissing houdende het inreisverbod:

“In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

(...)2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op 09.10.2013 en wordt betekend tot betrokkene. Echter toont betrokkene op geen enkele manier aan stappen ondernomen te hebben om terug te keren naar zijn land van herkomst. De betrokkene heeft dus geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft illegaal in het land. Aan de verplichting tot terugkeer is bijgevolg niet voldaan. »

In de beslissing werd er derhalve weergegeven waarom een inreisverbod werd opgelegd, namelijk omdat verzoekers geen gevolg hebben gegeven aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en omdat zij geen stappen hebben ondernomen om terug te keren naar het herkomstland. Bovendien werd de beslissing genomen nadat er een beslissing werd genomen omtrent de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en bestaat er geen verplichting in hoofde van de verwerende partij om die motivering opnieuw op te nemen in de thans bestreden beslissingen.

Een lezing van considerans 14 van de terugkeerrichtlijn leert dat het feit dat reeds een vorig bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, bepalend is voor de termijn van het inreisverbod dat wordt opgelegd. Considerans 14 luidt als volgt: “(...) De duur van het inreisverbod dient per geval volgens de omstandig heden te worden bepaald en mag normaliter niet langer zijn dan vijf jaar. In deze context dient in het bijzonder rekening te worden gehouden met het feit dat de betrokken onderdaan van een derde land reeds het onderwerp is geweest van meer dan één terugkeerbesluit of uitzettingsbevel of dat hij zich op het grondgebied vaneen lidstaat heeft begeven, terwijl een inreisverbod van kracht was.”

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, werd een inreisverbod van drie jaar opgelegd omdat verzoekers geen uitvoer hebben gegeven aan een vorig bevel om het grondgebied te verlaten.

In arrest nr. 126.207 d.d. 25 juni 2014 stelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat het feit dat er geen gevolg werd gegeven aan een terugkeerbesluit wat volgt:

“De verzoekende partij betwist bovendien niet dat zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel en dat zij betrapte werd op werken zonder arbeidskaart, doch zij tracht voor deze feitelijke vaststellingen een verschoning op te geven. Evenwel doet het betoog van de verzoekende partij dat het haar niet verweten kan worden geen gevolg te hebben gegeven aan het eerder bevel omdat zij minderjarig was en dit dus de uitsluitende keuze van haar moeder was en dat het niet haar bedoeling was om zwartwerk te verrichten, niets af aan de feitelijke vaststellingen. De verzoekende partij heeft immers niet voldaan aan haar terugkeerverplichting. Nergens wordt in de wet aangegeven dat deze verplichting niet zou gelden indien de betrokkene bij het eerste bevel minderjarig is.

In casu wordt wel degelijk gemotiveerd waarom gekozen wordt voor een maximumtermijn van drie jaar.” Het enig middel is niet ernstig.”

3.3. Verzoekende partijen voeren ondermeer de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

De aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt beoordeeld in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

3.4. Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb L 24 december 2008, afl. 348s 98 e.v.) (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dus zoals supra gesteld dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de Terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).*

3.5. Kernpunt van verzoekers' betoog is dat er op nagenoeg automatische wijze een inreisverbod voor de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd, zonder dat er rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden die hun geval kenmerken, ook al verplicht artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet de verwerende partij daartoe

3.6. De Raad stelt vast dat de enige motieven om een duur van drie jaar op te leggen, de omstandigheden betreffen dat er niet aan de terugkeerverplichting is voldaan nu verzoekende partijen geen stappen ondernomen hebben om terug te keren naar het land van herkomst, dat verzoekende partijen dus geen gevolg hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en zij aldus illegaal verblijven met als conclusie: *“Aan de verplichting tot terugkeer is bijgevolg niet voldaan”.*

Zoals verzoekende partijen terecht laten gelden, impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. In de bestreden inreisverboden wordt letterlijk vermeld dat de termijn van het inreisverbod drie jaar is omdat *“niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan”*, waarna wordt verwezen naar het bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partijen gegeven op 9 oktober 2013. Dit vormt evenwel geen motivering wat de duur van het inreisverbod betreft, noch een verwijzing naar *“specifieke omstandigheden van het geval”*. Het gaat slechts om de vaststelling dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet vormt dit enkel de reden waarom een inreisverbod wordt opgelegd. De vaststelling dat verzoekende partijen geen stappen hebben ondernomen om het grondgebied te verlaten, houdt niets anders in dan de vaststelling dat verzoekende partijen niet hebben voldaan aan de terugkeerverplichting en kan dan ook niet worden voorgesteld als een afzonderlijke motivering (RvS nr. 239.094 van 14 september 2017).

Verzoekende partijen kunnen dan ook worden gevolgd in hun betoog dat er in weerwil van het gestelde in artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden die hun geval kenmerken.

3.7. Het verweer in de nota kan hieraan geen afbreuk doen. Uit de bestreden inreisverboden blijkt niet dat rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden die verzoekers' geval kenmerken. Waar zij nog stelt dat er geen verplichting is om de motivering inzake de afwijzing van de medische regularisatieaanvraag weer te geven wordt dit ook niet van haar verwacht. Nogmaals benadrukt de Raad dat de verwerende partij er wel toe gehouden is rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval wanneer zij de duur van het inreisverbod bepaalt, hetgeen zij geenszins gedaan heeft. De precedentenwerking wordt niet aanvaard in het Belgische recht zodat de verwijzing in de nota naar arresten van de Raad om het verweer kracht bij te zetten, evenmin de beslissingen tot het opleggen van een inreisverbod kan redden.

3.8. De vastgestelde schending van de zorgvuldigheidsplicht juncto artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet leidt tot de nietigverklaring van de inreisverboden. Een bespreking van de gegrondheid van de overige onderdelen van het middel dringt zich dan ook niet op.

3.9. In een enig middel, gericht tegen de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, betogen de verzoekende partijen als volgt:

“II.2.2 Contre les ordres de quitter le territoire:

II.2.2 Considérant que les requérants prennent un moyen de la violation du principe général de bonne administration (parmi lesquels le principe du raisonnable et le principe de proportionnalité), violation du principe de la motivation (l'absence de motivation adéquate) et de l'article 3 de la CEDH, en ce que la partie adverse n'a pas compte tenu avec l'état de santé grave du requérant et non plus avec l'impossibilité de recevoir un traitement approprié et suffisamment accessible dans le pays d'origine.

En l'espèce, la partie adverse ne dit rien concernant l'état de santé de la partie requérante.

Il a néanmoins mentionné dans les travaux préparatoires de la loi du 15 septembre 2006 ayant inséré l'article 9 ter précité dans la loi du 15 décembre 1980, qu'il est toutefois évident qu'un étranger qui ne produit pas de document d'identité et qui ne démontre pas davantage qu'il est dans l'impossibilité de produire le document d'identité exigé en Belgique, ne sera pas éloigné si son état de santé est sérieux au point que son éloignement constituerait une violation de l'article 3 CEDH (voir Projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, Exposé des motifs, Doc. parl., Ch. repr., sess. ord. 2005-2006, n° 2478/01, p.35).

Que les requérants ont prouvé dans leur demande dd. 27.09.2012 et aussi dans le certificat médical circonstancié qu'il s'agit d'un état de santé grave.

En prenant les ordres de quitter le territoire et les décisions d'interdiction d'entrée, la partie adverse a violé l'article 3 de la CEDH parce qu'elle n'a pas compte tenu avec l'état de santé grave de la requérante et non plus avec l'impossibilité de recevoir un traitement approprié et suffisamment accessible dans le pays d'origine. Que le traitement dans son pays d'origine est clairement inadéquate.

La partie adverse a dû investiguer les possibilités de traitement dans le pays d'origine de la partie requérante, surtout parce que la décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de trois ans.

Il est alors impossible pour les requérants d'entrée les États membres de la Convention d'application de l'accord de Schengen. C'est bien sûr une violation de l'article 3 de la CEDH quand les requérant ne peuvent pas obtenir un traitement médicale adéquat.

Voir aussi S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen. Grondbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985, Maklu, Antwerpen, 2007, 161:

'Wat dit laatste betreft, heeft de Raad van State reeds in meerdere arresten geoordeeld, onder expliciete verwijzing naar het zorgvuldigheidsbeginsel, dat de Dienst Vreemdelingenzaken, bij de evaluatie van de medische zorgverstrekking in het land van herkomst, niet alleen de mogelijkheid tot behandeling van een medische aandoening moet onderzoeken, maar eveneens moet nagaan of die zorgverstrekking ook toegankelijk is voor de betrokken vreemdeling. Met name dient de dienst daarbij na te gaan of de vreemdelingen in staat is om de kosten van de noodzakelijke behandeling financieel te dragen.'

Compte tenu de l'absence d'une telle investigation, il est clair que c'est impossible pour la partie requérante de revenir à son pays d'origine.

Les ordres de quitter le territoire et les décisions d'interdiction d'entrée constituent donc une violation l'article 3 de la CEDH, au moins il y a une violation de l'obligation de motivation adéquate et le principe du raisonnable.

L'annulation des ordres de quitter le territoire avec interdiction d'entrée, en tant qu'accessoire de la décision à laquelle la demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi a été déclarée irrecevable, est donc nécessaire.”

3.10. Verzoekende partijen voeren tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 3 EVRM aan omdat er geen rekening werd gehouden met de medische toestand. Zij verwijzen daartoe naar de medische regularisatieaanvraag ingediend op 27 september 2012.

3.11. In de nota met opmerkingen wijst de verwerende partij erop dat voor het treffen van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten zij een beslissing heeft genomen in de medische regularisatieaanvraag op 25 juli 2014.

3.12. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen op 23 oktober 2014 beroep hebben ingediend bij de Raad tegen de afwijzing van hun medische regularisatieaanvraag. Bij arrest nr. 139 790 van 26 februari 2015 heeft de Raad de voormelde beslissing vernietigd. Daar de vernietiging gebeurt met terugwerkende kracht moet geoordeeld worden dat deze beslissing nooit heeft bestaan en verwerende partij derhalve op het moment van het treffen van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten nog geen standpunt had ingenomen over de medische situatie zoals die werd aangekaart door de verzoekende partijen. Gelet hierop kunnen de verzoekende partijen bijgetreden worden waar zij menen dat de verwerende partij onzorgvuldig is geweest bij het nemen van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten door de aangekaarte medische toestand niet in acht te nemen.

3.13. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht ligt voor. Dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Een bespreking van de overige middelonderdelen dringt zich derhalve niet meer op.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 juli 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER